

TOTI-LISTI

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH - IZHAJA VSAKO SREDO

Stev. 34

od našega
LETECEGA
reporterja

ZA VSAK SLUČAJ

V zvezi z aretacijami skupine bolgarskih letalskih oficirjev je CK KP Bolgarije pooblastil agencijo »Totipress«, da objavi sledeče:

»Ni res, da je bila skupina bolgarskih letalskih oficirjev aretirana zaradi nesoglasanja s politiko sedanjega režima v Bolgariji, pač pa je res, da je bila omenjena skupina letalskih oficirjev mobilizirana za inštruktorje pri CK KP Bolgarije, da bi usposobila voditelje sedanjega režima za letalce za primer, če bodo morali — 'eteti!«

KATEGORIZACIJA

Bolgarija je po vzoru drugih satelitskih držav sklenila izvesti veliko amnestijo zapornikov. Spiski amnestirancev so baje že pripravljeni, toda ukaz o amnestiji ne bo objavljen tako dolgo, dokler ne bo izvedena kategorizacija amnestirancev. Baje bodo vsi kandidati za amnestijo razporejeni v dve kategoriji: v prvo pridejo vsi tisti, ki bi prišli v poštev za amnestijo, pa je ne bodo deležni, v drugo pa taki, ki ne pridejo v poštev za amnestijo (ker so že umrli v taboriščih) in ki je bodo zato deležni.

Računajo, da bo amnestija zajela skoraj eno desetino prebivalstva Bolgarije. Vsekakor je to zelo plemenita gesta!

DIPLOMATSKA ITALIJANŠČINA

Ko se je Clara B. Luce pripravljala za novega poslanika ZDA v Rimu, se je vneto učila italijanščino. Zaradi vaje se je večkrat spustila v pogovor s kakšnim Italijanom. Toda pri vsaki takšni priliki je pričela takole:

— Zdaj bom poizkusila govoriti v jeziku, ki ni moj rodni jezik. Upam, da pri tem ne boste tudi vi mislili, da to ni vaš rodni jezik, kajne?

SAJ SMO SE VENDAR ZMENILI...

Na mednarodni zdravniški konferenci so se zbrali trije zdravniki: Amerikanec, Rus in Italijan. Pa so se zmenili, da bodo tekmovali, kdo izmed njih se bo najbolj debelo zlagal.

Začel je Amerikanec:

»Nekoga dne sem moral operirati pacienta, ki je bil popolnoma slep in neobčutljiv za rdečo barvo. Po operaciji sem izvedel, da je bil pacient sam McCarthy...«

Rus je prezirljivo zamahnil z roko in dejal:

»To ni še nič. Na mojem oddelku je nekoč umrl visok partijski funkcionar, kd so ga obdolžili kozmopolitizma, popolnoma naravne smrti...«

Italijan se je prekanjeno nasmehnil:

»Signori, ne vem, kaj boste rekli, toda moj slučaj je bil še zanimivejši. Na oddelku sem imel bolnika, ki ni imel teka. Dajali smo mu vsa mogoča zdravila, toda vse skupaj ni nič pomagalo. Potem smo ga poslali na zdravljenje v tržaško bolnišnico. In pomislite: tudi ob pogledu na Trst se mu ni vrnil teki!«

Amerikanec in Rus sta brezmočno zakrillila z rokami:

»Priznava, dragi kolega, da si zmagali!«

Italijan pa ju je pomiril:

»Poslušajta zgodbo do konca! Ker mu tudi tržaška klima ni nič pomagala, smo se odločili za operacijo. Odprli smo želodec in — kaj mislita, kaj smo našli v njem?«

»Najbrž celo Jugoslavijsko,« sta glasno pomislila oba zdravnika, »ki mu je obležala v želodcu?!«

»Kje neki! Popolnoma nič!« je zmagovalno dejal Italijan. »Saj smo se vendar zmenili, da bomo lagali...«

Seja upravnega odbora podjetja „Žlahtni vršiček“

»Zbrana žlahta, javljam vam radostno vest: rodil se je novi član upravnega odbora.«

TEREMITE

No, Lajoš, danes sva pa zopet skupaj! Veš, tri dni sem bil zaprt, ker sem se zadnjič napil, pa sem kričal »Zivel Nagy Imre!«

— Kar pusti sedaj to, Pišta, pa mi raje povej tisti vic, ki si mi ga zadnjič obljubil. Navsezadnje te res še lahko zaprejo, potem pa ga ne bom slišal nikoli več!

— Dobro je, Lajoš! Torej poslušaj, kako zelo ljubijo naši delavci veliko Sovjetsko zvezo. Bil sem pri prijatelju, pri tistem, ki mi je dal toliko piti. Ko sem prišel, je ravnokar obedoval. Kaj ješ, sosed, sem ga pobaral?

— Fižolovo juho!
— Pa ti tekne?
— Seveda mi! Verjameš, da mi fižolova juba bolj tekne od kurje?

— Če praviš, bom že verjel...

— No, zadosti velik osel si, če verjameš...!

— Ta pa je zares resničen vic, Pišta. Veš morda še kakšnega na našega Imre Nagya? Saj si bil zaradi njega v zaporu? Mar ne?

— Seveda, zaradi te figure, ker sem mislil, da je sedaj on ta velik gospod. Pa ni! Torej poslušaj, kakšno vlogo igra tale naš Nagy. Sem tudi pri sosedu vprašal, kdo pravzaprav komandira pri njih v hiši. Pa mi pravi sosed: Veš, Pišta komám, pri nas sva si z ženo razdelila oblast in delo. Ona zapoveduje otrokom, ona mi dodeljuje denar in nakupuje, ona določa, kam gremo na zabavo, jaz pa skrbim za zlate ribice... Vidiš, Lajoš, tisti, ki skrbi za zlate ribice, tisti je naš Imre Nagy...!

AMERISKA REKLAMA

Katoliška cerkev v Ameriki je prešla v ofenzivo. Lovci človeških duš so bili prisiljeni poseči po modernem lovskem priboru, ki jim bo omogočil donosnejši lov. Zato so pričeli izdajati sveto pismo v obliki stripa v nadaljevanjih.

Ze sam začetek stripa obeta mnogo. Zgodba o prvem grehu je obdelana razkošno kakor najuspelejša glasbena revija. Miss Eva, ki ima v originalnem svetem pismu dosti premalo sex appeala, nastopa v novi izdaji kot pin-up-girl št. 1 v dekolteju, ki je za spoznanje pikantnejši od originalnega dekolteja njene prapraprababice, saj je celo figovo pero iz prozornega nilona. Mr. Adam, Tarzan št. 1, sicer zaenkrat še ne skače po drevesih, kajti božja previdnost mu je še prej namenila kronične prebavne motnje v želodcu zaradi nezrelega sadja, ki mu ga je s kamnom sklatila z drevesa njegova častivredna soproga, tako da bo lahko potem propagiral vrsto uspešnih zdravil znane tvrdke »Vatikan-Export Corporation« proti vsem prebavnim motnjam. Morda bo kasneje preganjal afne po drevesih in dokazoval zabiti gorilam in šimpanzom, da je prijetneje kakor guncanje po drevesih potovati z letali znane letalske družbe »Pacelli Airlines Co.«, toda dokler ne bodo vse delnice te družbe v »krščanskih« rokah, je njegovo guncanje po drevesih nezaželeno, kajti Adam je svečano obljubil svojim poslodajal-

cem, da ne bo nikoli nastopal za konkurenco. Nekaj akcionarjev te družbe namreč še vedno zagovarja Darwinovo razvojno teorijo, in ti bi še utegnili uporabiti Adama za neizpodbiten dokaz teorije, da je človek nastal iz opice.

Strogo zaupno smo izvedeli, da bo Noe s svojo barko delal reklamo za »Transatlantic United« izlete na Havajske otoke, David bo nastopal s harfo kot solist v znanem »Intercontinental-jazzu«, sv. Marija Egipčanska bo priporočala sanitarne izdelke tovarne gume »No risk«, David in Golijat pa se bosta pomerila v znanem »Music hallu« za naslov absolutnega svetovnega prvaka v boksu. Gotovo pa bo vsakega čitalca ganil do solz prizor, ko Kristus na križu zahteva izrecno osvežujočo pijačo »Coca-cola«, natak pa mu namesto nje prinese navaden whisky z mineralno vodo! V stripu nastopi tudi plavalna ekipa genzarezskih ribičev, ki bo izvajala svoj slovit »Balet na vodi« ob spremljavi plesnega orkestra »Spellman«, v katerem nastopi kot solist na jerihonski trobenti sam nebeški oče.

Se in še bi vam lahko naštevati odlike tega krščanskega stripa, toda zaenkrat boji dovolj. Naročite ga raje sami pri znanem založniškem podjetju »Spellman-Book«, New York, Mc Carthy Avenue 13.

Pri čitanju stripa pa želi »Toti list« vsem dober tek in redno prebavo! Good-bye!

KRIMINALNA

Veste, tri leta nisem dal niti dinarja za kranjo in stanovanje, da sem si lahko pod imenom svoje žene postavil tole hišico!

— To je pa nemogoče.

Brez stanovanja, to še razumem. Pa brez hrane...?

— Zakaj brez hrane? Država mi je dajala brezplačno stanovanje in hrano — v arestu!

Velike spremembe v Maroku

starega sultana...

... je zamenjal mladi

NOVA ITALIJANSKA TEHNIČNA VLADA

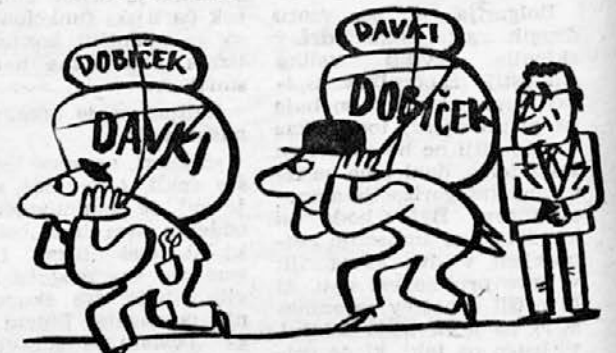

— Na zunaj je de Gasperi. Bene! Toda kje naj bo skrit gonilni mehanizem? V levici ali desnici? To je vprašanje!

Nova moda v Teheranu

Lanielovo ogorčenje

— Parbleu, čemu le stavkajo?! Mar nisem držal obljube, da bodo vsi enako obremenjeni?!

Das machen nur...

...die Beine von Dolores

Führer v Marburgu a/Drau

Je naslov filma, ki so ga vrteli v neregistriranem filmskem krožku nekje v Mariboru

»Kar naprej, predstava je že začelala!

GOSPOD DOKTOR

Je naslov tragedije z veselimi koncem, ki jo predvaja kino »Protituberkulozni dišpanzer« na Jesenicah. V glavnih vlogah nastopajo: doktor K. — lastnoročno, neka pacientka lastnoročno. Prinašamo vam kratek dialog iz te žalostne komedije:

Pacientka: »Tov. doktor, prišla sem zaradi...«

Tovariš doktor nič ne sliši.

Pacientka: »Tovariš doktor, rada bi...«

Tovariš doktor še vedno ne sliši.

Pacientka: »Gospod doktor, lepo prosim, prišla sem...«

Gospod doktor naenkrat zelo dobro sliši, kakor da bi ga Kristus pomazal s slino po ušesu.

»Da, gospa, želite?«

Pojasnilo

— Veš, včasih se mi je zdel tale hrib dosti nižji.
— Saj je tudi bil. Potem pa so ga vzeli mesarji v zakup!

MARIBORSKA ...

Se še spomniš tistih dni, ko smo nogavice snežnobele barvali s sredstvom: tintne šprice?

Dolgo časa bil je mir brez vseh provokacij, za zapečkom v strahu ždel je predvojni nacl.

Ko falot zavohal je več demokracije, mislil si je: »Zdaj mi spet staro sonce sije.«

Kjer le more, jezik svoj vrže k stari šari, in, kot je navajen bil, zopet pošvabčari.

Ko se bo še bolj prevzel, bele nogavice spet bo smele v roke vzeti. Mi pa — tintne šprice!

zaj procn gor tišal cum tajčn grus.

— Oba di andern! Te gonca, kere so auszidlali, te

PEPA PIŠE JUCI

Draga Juca! Zadnjič sem v Sebrejlah skočila vprašat sekretarja mladinske organizacije, če bi ne bilo dobro, da bi tudi sam enkrat prišel na sestanek. Fant pa mi je urno pokazal pete in se raje šel potepat v vaškini deklinami, tako da mi ni preostalo drugega, kot da sem odšla dalje v Senožeče, kjer sedaj nekateri občinski in združni funkcionarji prepjevajo tisto znano: »Ojej, kaj bo pa zdej!« Okrajna revizijska komisija jim je namreč krepko stopila na rep in ugotovila, da marsikatera živalca ne smrdi samo pri repu, temveč tudi — pri glavi.

V Novi Gorici mi je majhen fantek prinesel tablico z napisom »Otrokom do petih let vstop v kino prepovedan!« in me pobaral:

»Kaj pa je to strina Pepa?«

»Strašilo za vrabce,« sem mu odvrnila in se nisem prav nič zlagala, kajti tega opozorila se niti vrabci ne bojijo več, kaj šele dojenčki in otroci. Zato pa jih je tudi vsak večer v kinu »Soča« toliko, da bi se izplačalo uvesti po končani večerni predstavi še eno predstavo za dojenčke in otroke.

Sprejmi lepe pozdrave od Tvoje

Pepe

Asociaci a Mariborčana

ob poizkusu tatvine mariborskega rešilnega avtomobila

— Ha, tale je pa najbrž kakšen direktor monopolističnega podjetja, ki se je hotel rešiti pred decentralizacijo!

kuntn jo a tes anšaugn, saj jih ja a jede vohn več to obi.

— Natirli, natirli, saj majo lahko dolge zobe, te heršoftn... Oba ta film, totega so privatiš forfirali.

— Bo, v Graci?

— Obana, tu v Marpurki.

— Gens, gens? Zo bos! Oba borum?

— Tes bazi net. Mende glih samo tak, za svoj frajt.

— Bos zi net zogn! Kaj je pa te nah blo?

— Kaj nah? Ole homs darvišt.

— Darvišt — ojegrina! Bos virđ jec?

— Vajs da tajfi!

— Bos da tajfi — zölbe musma visn Jaz ži laufam caus, da se bo maj Sepl pusta šnurbart voksn, da ga ne bojo darkenali...

— Hargothimisakra — i kon mi do net šnurkort voksn losn. Kaj te bom jaz...?

— Inan moht tes niks. Se san e šon od Totiga lista vun pekant vira lojalš marpuka kuhltajčerin...

AGILEN ŠPORTNIK

— Vlado, ali si kaj dosti delal za izvedbo »Dneva športa« v Soboti?

— Ne, čisto nič.

— Kaj pa Stefan?

— Ta je pa pomagal meni!

NISTA SE RAZUMELA

— Ali je res, Janez, da si se dal zavarovati proti požaru in toči?

— Res je. Ali je to tako čudno?

— Seveda! No, proti požaru — to še nekako razumem. Ampak kako boš točo napravil — to mi pa ne gre v glavo!

REFLEKS

— Prosim en vozni listek za Ljubljano!

— Kateri razred pa?

— Četrti C višje gimnazije v Murski Soboti!

Krvava meja

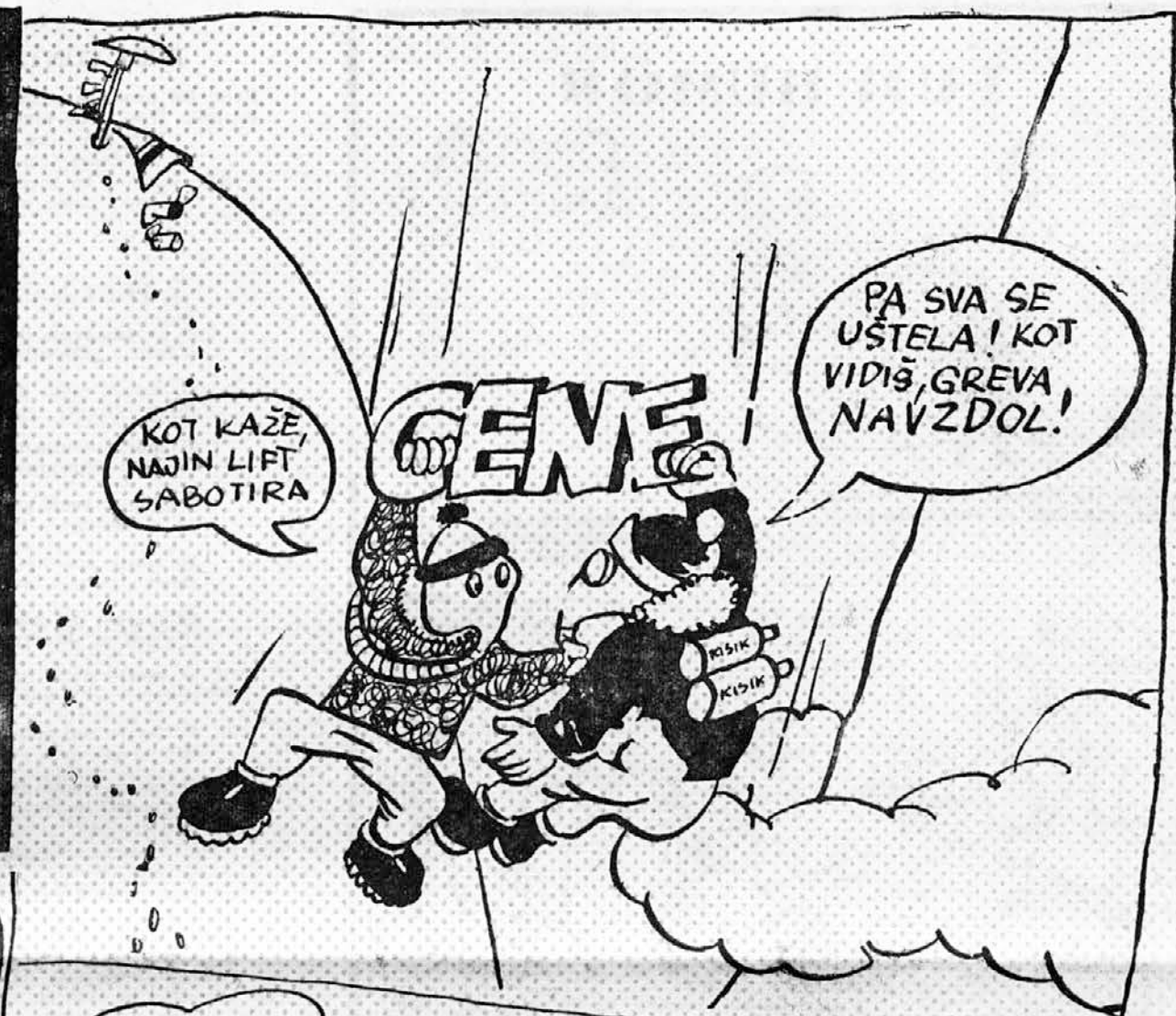
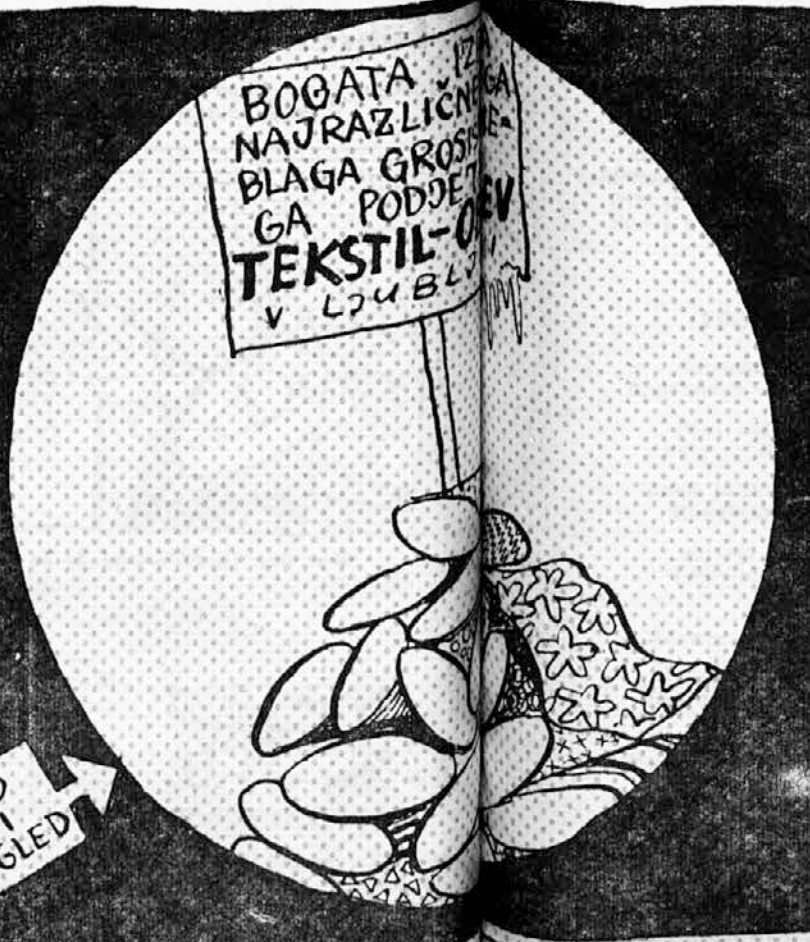

— Genosse, ali lahko ponovite svojo izjavo za bralce našega »Kleine Zeitung«?

— Lahko, Genosse! Partizani so me leta 1945 prisilili, da sem kral zauje živino...

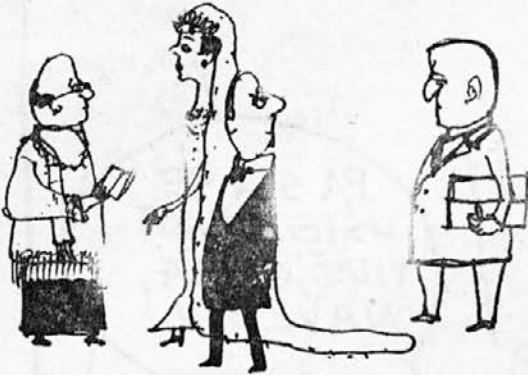
— Danke, Genosse! Saj dovolite, kajne, da tisto živino na koncu kar izpustim?!

ŠE DVA, KI STA SE UŠTELA

IDA

TUJI HUMOR

Ona: »In tale za nama, kdo je?«
On: »Uradnik za razporeke.«

»Če želite, da bi vas mož pogosto vabil v restavracijo, vam priporočam tole kuhinjsko knjigo.«

»Prosim, kdo je na vrsti?!«

»Gospod šef, nikjer ne vidim pisalnega stroja.«
»Brez skrbi, punčka, bo že prišlo na vrsto tudi pisanje.«

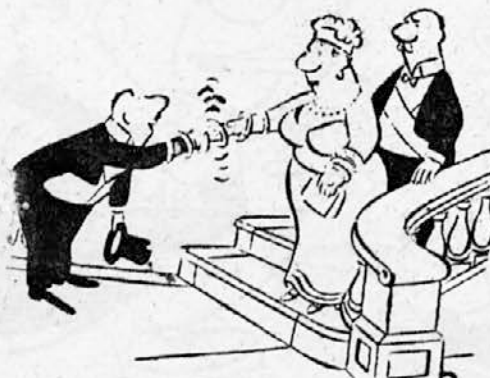
»Oprostite, gospodična, ali morda koga čakate?«

Doktor: »Od takšnih operacij je uspešna vsaka peta. Toda brez skrbi: zadnje štiri so se ponesrečile.«

»Dovoljujem si vljudno opozoriti gospo baronico, da je plima upadla že pred dobrimi desetimi minutami.«

»Moje čestitke, Lady Dunbar!«

Lipe:

POET CONTRA PROZAIK

Poet: Od proze te po črevih me zavija!
Prozaik: Hm, takle jokec naj bo poezija?
Poet prozaika, prozaik pa poeta ...
V kulturi naši na veliko se pometa.
Kritik: Resnica bo menda nekje na sredi:
i verz i proza naša sta oba v zmedl.

Lipe:

POET NA DOPUSTU

O, morje, tvoje lice je azurno!
(Ziveti z »literati«? Brr! Preburno!)

O, morje, moja duša srka mir!
(Med »literati« vedno je prepirl!)

O, morje, cenim te, saj ti si slano!
(Omizje »literarno« je neslano!)

V globini tvoji plavajo ostrige.
(A v »literarni« luži le intrige.)

In ribice požirajo ribaki.
(Med »literati« strašijo — prvaki.)

In morski psi požirajo ljudi.
(Če žro se »literati« — mirno kri!)

O, morje sinje, lirično zrcalo!
(Pojavil se je nov talent? Na tnalo!)

O, morje, naj se potopim v globino!
(Če ne zadenem v »literarno« mino?!)

O, morje, vedno bolj bom mislil nate!
(Vrag naj pociitra važne »literate«!)

Lope:

MRTVA SEZONA

Kako, da je tak tiho, mirno zdaj v kulturi?
Besedovci so na uradni štiri dopust.
Pozna odsotnost se najbolj zgovornih ust,
kdo drug pa itak se nikoli ne razburi.

KDO BI SI MISLIL!

V neki srednji glasbeni šoli so pri glasbeni zgodovini govorili o vplivu Bachovega absolutizma na naše kulturno življenje.
Po končani uri se je razvil med dvema učenkama tale pogovor:

— No, lepe stvari smo izvedeli o Johannu Sebastianu Bachu!

— Kdo bi si mislil, da je bil lahko takšen muzik tako zagrizen reakcionar!

LASKAVA POHVALA

Na avdiciji je nadobuden pevec odpel svojo arijo. Potem je ponosno vprašal:

— Maestro, kaj sodite o mojem glasu? Ali bom dosegel z njim pri publikli uspeh?

— Seveda, kako da ne! Vaš glas je kot nalašč ustvarjen za alarm v primeru požara v gledališču!

STROKOVNJAKA

— Ali se tudi vi ukvarjate z glasbo?

— Ne. Jaz tudi samo pišem glasbene kritike.

JASNOVIDEC

— Mojster, kaj pravite o Drnuljini zamisli najnovejšega romana?

— Nič posebnega. Star, obrabljen motiv ...

— Torej mu svetujete, naj ga sploh ne začne pisati?

VZROK

— Zadnje čase pa nič več ne pišeš pesmi?

— Veš, prvič zato, ker sem se resnično zaljubil, drugič pa zato, ker sem našel založnika, ki bi bil pripravljen objaviti moje pesmi!

KAVALIR

Slikar modelu, ki se razburja, da ji slika sploh ni podobna:

— Kaj želite sedaj: ali naj popravim sliko ali vas?

GROŽNJA

Kipar ogorčeno svoji izvoljenki:

— Ljubica, še eno takšno besedo, in moja vera vate bo — torzol!

PRAV LEPA HVALA, GOSPOD!

Po neki gledališki predstavi, ki se je udeležil tudi Bernard Shaw, so vsi gledalci drli v garderobo. Tudi veliki pisatelj je bil med njimi. Ko so ga mladi gledalci opazili, so se zbrali okrog njega in vsak mu je hotel pomagati obleči suknjo. Enemu izmed njih se je to posrečilo. Potem pa mu je Shaw takole dejal:
»Prav lepa hvala, gospod! Toda nekoč mi je pri taki priložnosti izginila listnica!«

OD VISNJE GORE TJA DO KOLPE

IZ PIONIRJEVE
BELEZNICE

(Piše Jožek Čebulica)

In tako je tudi naša družina dočakala svoj veliki dan: mama je dobila par najlonc, ata najlon kravato, jaz najlon nalivno pero, mali bratec pa najlon pletničke, to se pravi, da nas je prišel obiskat stric iz Amerike in smo se potem z avtomobilom peljali iz Ljubljane v Novo mesto. Toda okoli

TREBNJEGA

smo imeli defekt. V tem so obkrožili avtomobil strica iz Amerike otroci mojih let in pričeli tako vneto žlobudrati »Gudbaj«, »Pliz« in »Tenkju«, da je bil moj stric silno navdušen nad njihovim znanjem angleškega jezika. Ker pa ni imel nobene reči več iz najlona s seboj, jih ni mogel obdarovati, tako da so pričeli otroci prav grdo govoriti in je bila za našo družino res velika sreča, da je stric že precej pozabil materin jezik.

V KRŠKEM

je mama zadnjič kupila muholovec, ki so ga bile naše muhe tako vesele, kot mi našega strica, saj so lahko po mili volji lizale med z njega, ne da bi se katera prilepila nanj.

V ČRNOMLJU

sva si oče in jaz ogledala mestno gostinsko podjetje in sva naročila eno veliko in eno malo pivo. Ker pa je bila zunaj velika vročina, je tudi pivu precej poskočila temperatura, tako da je moj ata rekel, da bom v bodoče lahko, kadar bom prehlajen pil kar pivo namesto vročega čaja. Potem sva si šla z očetom ogledat tisto znamenito črnomljsko

FAROVSKO ULICO

pa sva bila zelo presenečena, kajti v vsej ulici nisva našla niti enega farja. Jaz mislim, da bi bilo dobro, ko bi razne »Farovške« in »Gosposke« ulice rajše prodali »Odpadu«, saj drugam menda tako ne spadajo. Ker so muhe pustile na našem muholovcu še nekaj medu, moram nehati s pisanjem, da ga pokusim še jaz.

NAJENOSTAVNEJE

— No, Janezek, kam se pa pogledaš, če hočeš ugotoviti, ali si po obrazu čist ali pa umazan?
— V brisačo, mamica!

STATISTIKA

— Ali je res, da ženske povprečno žive dlje kot moški?
— Vdove žel!

Voina taina

(Maksl Zdraha)

Jaka si je obrisal pene z brk, trdo postavil prazen vrček piva na mizo in zmagovito pogledal okrog sebe.

»Hja, dragi moji,« je dejal glasno in važno, da so se z vseh miz v gostilni ozrli vanj, »ta stvar z manevri ni tako enostavna. He — natakari, še en vrček! — kajne, da lahko še enega, sosed, seveda, seveda!« je dejal, ko je njegov sosed boječe na pol pokimal v znak, da je tudi ta vrček pripravljen plačati. »Torej ta zadeva z manevri je nekaj posebnega, če ne rečem prav hudičeva!«

Obrazi v gostilni so postali napeti, oči so bile okrogle in usta so ostala odprta. Jaka pa je mirno čakal na nov vrček piva. Se le ko je polovico tega novega vrčka bilo varno pod streho je Jaka naklonjeno obrnil uho k svojemu sosedu.

»Veste, tudi moj sin je na manevrih,« je boječe začel, »pa ne vemo, kako bo kaj z njim. Ljudje govorijo vse mogoče!«

»Paperlapa!« se je gromko nasmajal Jaka, »kaj vse govorijo — to so le govoričenja, prazne besede, ugi-banja in babje marnje. Vedeti morate, da je vse, kar je v zvezi z manevri, vojna tajna in tega ne sme nihče povedati! Jaz vem vse — iz prvega vira, toda tudi jaz ne smem ničesar povedati! Kaj hočete, vojna tajna!«

Obrazi v gostilni so postali še daljši, oči še bolj okrogle z odtokom razočaranja, usta pa so se žalostno zapirala kot cerkvena vrata po proščenju.

»Seveda, seveda — vojna tajna, to je hudir!« je nato v tišino z bojazljivim glasom spregovorila ženska, ki si je ves čas brisala usta z rokavom. »Toda nekaj bo le na tem, da grejo proti Italijanom.«

»He, proti Italijanom! Kateri čenča vam je to po-

vedala? Kar piše v planih generalštaba in tisti, ki te načrte pozna, ne bo govoril o tajnah, jaz tudi ne! To je vojna tajna in kdor govori o tem... kškl!« je dejal Jaka in napravil značilno kretnjo okrog vratu.

V gostilni je nastal smrtni molk, ki ga je prekinil Jaka, ki je vprašal: »Kdo bo dal še za en vrček?«

Neki penzionist je naglo preštel denar in dal znak natakarkarju. Ko je bilo pivo pred Jakom, je penzionist dejal:

»Toda tisto o vsakem četrtem strelu... tisto menda tudi ne bo res... Moja hči ima moža pri rezervistih...«

»Kaj res, kaj res!« se je razburil Jaka. »Ah, mislite, da so manevri otroški ringaraja?! Manevri so skoro toliko kot prava vojska in pri vsaki vojski so žrtve. Kaj pa misli vaša hči, dragi moj gospod, da bodo streljali na takšnih manevrih v čast samemu Montegomriju s fižolom ali pa s fračami?!«

»Križana nebesa!« je vzkliknila v drugem kotu neka ženica, ki je ves čas sramežljivo pomakala žemlje že v tretji četrti vina. »Saj sem vedela, da bo vojska!«

»Prava vojska ne bo!« je dejal Jaka in mahoma je nastala v gostilni grobna tišina, »toda vojni pohod bo, pravi vojni pohod! Kam, to seveda piše v načrtih in tega vam ne smem povedati, kajti to je vojna tajna!«

»Slišal sem, da pojdemo proti Rusom, pomagat Korejcem...« je dejal debel možak s pipo in pomignil natakarkarju, da je prinesel Jaki nov vrček piva.

»Slišati se pravi nič vedeti!« je nekoliko ponaredil Jaka star pregovor. Jaz pa vem, da ne gremo proti Rusom, temveč proti... Tu je Jaka zastal, krepko potegnul iz svežega vrčka

in se tajinstveno ozrl po obrazih v gostilni, ki so se vsi zastarmeli v njegove ustne.

»... temveč proti jugu, daleč proti jugu vse do Albanije. Ali jo bomo napadli ali ne, to je seveda vojna tajna in tega vam ne smem povedati...!«

»Haaaa...« je šlo skozi gostilniško sobo, »torej proti Albaniji!«

Jaka pa je pokimal, spil pivo do konca in nato dejal penzionistu:

»Zato naj vaša hčerka gleda, kako bo dobila moža nazaj, ker Albanci vražje streljajo. Marsikateri naš fant bo pustil kosti tam. Kaj čemo. Povedati pa vam ne smem nič! Vojna tajna!«

Na vseh obrazih v gostilni se je zrcalila groza. Se le za nekaj časa se je oglašil debeluh:

»Kaj pa Rusi — ha — mislite, da bodo to gledali, ko bomo napadli Albanijo?! Saj sem rekel...!«

»Tudi proti Rusom udarimo, to vse piše v načrtih generalštaba. Kako — to je seveda vojna tajna, toda povem vam, da bo šlo Romunom tačas prekleto slabo!«

»Torej čez Romunijo tudi!« je zavajala ženica z žemljami, debelemu možaku je padla cigara iz ust, penzionist pa se je prestrašen zdrznil. Jaka je pogledal okrog sebe, kdo bi bil pripravljen plačati še vrček piva. Tedaj se je oglašil v kotu nekdo, ki je bil ves čas še tiho:

»Vse prav, toda kako pa vi vse to veste, če je to tako stroga vojaška tajna?«

»Kako ne bi vedel — dragi moj gospod — kaj pa mislite! Saj sem na viru informacij in nobena vojaška tajna ni zame tajna. Od moje snahe bratranec je prijatelj neke bolničarke, ki ima strica v generalštabu...«

Ko sem zadnjič vide... ko je celjski škropilni voz poškrpil nekega mimoidočega pešca, sem si mislil, da bi ne bilo tako napačno, če bi poškrpil včasih tudi nekatere izložbe naših trgovin in spral z njih prah in nesnago, posebno pa še s tiste v Prešernovi ulici.

V Braslovcah se tako vneto pripravljajo na izvedbo zakona o zemljiškem skladu, da je neki član komisije, ki ta zakon proučuje, že čisto onemogel in ga bo treba v bližnji bodočnosti poslati kam na oddih. Revež je ves dan na nogah, ko dirja peš od enega kmeta do drugega in jih prepričuje, naj nikar ne podpišejo sklepov komisije in si tako pustijo vzeti zemljo. Kajti prišel bo dan, ko bo vsak kmet lahko imel tudi po 100 ha zemlje, pa se nihče ne bo spotaknil obenj.

V Teharjih sem pobaral dežurnega električarja, kako je kaj pri njih s cestno razsvetljavo, pa mi je mož v odgovor tako ganljivo zapel tisto slovensko narodno »Če mi lučka ne gori...« da se je še meni milo storilo pri srcu in sem se zato vsled hipne ganjenosti tako krepko zaletel v električni drog, da sem še danes bolan. Zato vljudno prosim vse čitalce, naj mi nikar ne naročajo za oddajo po željah tele pesmi, če hočejo da ne bom od žalosti umrl.

Se priporoča

Čefizelj, l. r.

»Generalštabu...« je zamrmrala pobožno zbrana družina.

»In kaj je ta stric v generalštabu?« je hotel vedeti neznanec v kotu.

»I kaj je? Pomočnik kuharja je in ni vrag...«

In Jaka se je moral zelo potruditi, da je odnesel pravočasno nete. Med potjo je spotil vse snite vrčke piva in še v diru se je oziral, če te kje ob cesti nova gostilna.

In zgodba bi se lahko nadaljevala.

BREZ SKRBI!

Gost natakarkarju, ki gre že desetič mimo:

— Hej, vi, ali mislite, da bom tako dolgo čakal na večerjo, da bom prej od gladu umrl?!

— Brez skrbi, tovariš! Pri nas zapiramo že ob 23 uri!

STROKOVNJAK

— Ti, zakaj je treba pogledati konjem zobe, da ugotoviš njihovo starost?

— Tepec, to je popolnoma enostavno! Mladi konji nikoli ne nosijo umetnega zobovja!

VSAK
PO SVOJE

»Prejel sem anonimno pismo. To je nečastno ravnanje!«
»Prav imaš! Jaz v takem primeru vedno napišem kakšnega prijatelja.«

»Kaj?! Da bi svojo hčerko zapustila v tako kritičnem trenutku?! Nikdar!«

ŠPORTNIK KLJUŠE

NA PLAŽI

Plaža je tista peskasta površina ob morju, na kateri se dohajajo sledeče vsakdanjosti:

Gospa Peteršiljkova pripoveduje gospe Korenčkovi, da je gospa Spinačkova prejela od svoje sorodnice v Ameriki »Lastex« kopalno obleko, ki pa ji ne pristaja, ker ni vsaka postava primerna za »Lastex« kopalne obleke. Gospa Korenčkova pa pripomni, da je ona mnogo bolj rjava kot gospa Spinačkova, dasi se je mnogo manj sončila od nje.

Profesor biolog Kobilica pripoveduje svoji ženi, da takih polzevih hišic kot na tej plaži, še ni našel nikjer drugje, medtem ko mu žena odgovori, da tudi njej ne ugaja slamniki lekarnarjeve žene.

Upokojenec Rak pripoveduje vdovi Rozaliji, da je bila večeraj v hotelu goveja juha premalo slana.

Kljub pripovedovanju se vsi dolgočasimo. Jaz čitam »Polet« in opazujem. Čitam, da se pravkar odvija kolestarska tekma po slovenskih in hrvatskih cestah. Na uho mi udarja pripovedovanje upokojenca Raka kako je nekoč prestal morskoro bolezen. Nekoliko zadremljen in v sanjah se mi prikaže Svitar Bonny in Mariborčan Rozman, kako visita čez krov ladje. Prebudi me gospa Peteršiljkova, ki pripoveduje, kako se ona vživl v dobo renesanse ko gleda Picassove slike.

Berem, da je Branik izgubil proti Odredu z 0:8. V daljavi nekje grmi, morda pada toča.

Mariborski Zelezničar je izgubil po slabih igri proti Izoli z 1:3 in s tem izgubil vse izgleda, da pride v hrvatsko-slovensko ligo. Zagledam se v malega raka na plitvini kako se ritenski pomilka in premišljujem ali gre naprej ali nazaj.

Turški nogometaši so bili v Mariboru in izgubili proti Braniku. Spomnil sem se na zgodovino kako je Jan Šohleski-Nedunajčan rešil Dunajčane pred Turki. Zgodovina se je ponovila: Norkovič in Fiveti sta rešila Branik. Ko tako premišljujem, pritegne mojo pozornost naše ribič, ki je ujel dve veliki

Z lahkoatletskega prvenstva

— Pozor! Tek na 100 metrov...
— Oprostite, prosim, kako: prsno all crawl?

ribi, nato pa same male. Jezi se in preklinja, češ kako bo izgledalo kosilo, če bo serviral tako različne ribe na mizo.

Nato berem o jugoslovanski odbojarski reprezentanci, ki je igrala v Mariboru z Branikom. B-representanca je gladko izgubila z Branikom. Ko sem to prečital, sem bil prepričan, da je bila to tiskovna napaka, ker je to bila gotovo C-representanca, ker ni nobenega Branikovega igralca niti v A- niti v B-representanci. Upokojenec Rak pravkar pripoveduje vdovi Rozaliji, kako se je nekoč v prvi svetovni vojni izjalovil napad na fronti, ko so zavezniki poslali namesto francoske, italijansko vojsko v napad.

Se par ur sem poležaval v pesku, kajti bil sem zadnji dan na plaži. Nato sem se spravil domov — v šotor, ki je v konkurenčni poziciji stal na majhni jasi in izziivalno gledal na okoliška

hotelska podjetja. Ko sem ga podiral, so me upravniki hotelov gledali prijazno kot še nikoli v teku dopustniških dni. Ko sem pa odhajal, so me upravniki tako pozdravljali, kot da bi bila v njihovem pozdravu akumulirana vsa njihova prijaznost.

»Na svidenje drugo leto!« sem jim dejal in vrgel svoj šotor na ramena, za kar sem moral akumulirati vso svojo moč. V mislih sem pa dodal: »Seveda, če mi ne bodo do drugega leta jase akumulirali « trnjem!«

SAMOIZPOVED

Jaz — športnik Kljuše — sem se zopet »javil« v Mariboru. Čim sem dopotoval, sem takoj odhitel na stadion Zelezničarja, ker sem vedel, da se mora goditi tamkaj nekaj senzacionalnega, kajti napovedovalec je glasno napovedoval:

»Skače se palica!«
»Oni, ki ste pri mizi in

Lublanska problematika

Na rečem dvakrat, de b znal vas Stajerce zanimat, s kakšnim problemam se mi Lublančan ukrog pudem. Zadnje je na zbor pruzvajalcu ud EMELO-ja en referent prutestiru, zakaj maja pr lublanskim Kuriu čez devetindvajst milijončku prufita, pa je clu predlagu, de b se kuriu u Lublan lohka mal pucenu. Pa ni uben vrag hotu za diskusija zagrabt. K sa pa pr Kuriu zvedl, kuku je ta referent s sojm predlogam skuz padu, sa pa prec zastopl, de b se cena pr drvah dala le še mal našraufat, pa sa ih nanbrt pr metru za 350 dinarčku pudražl. Ce ih pa pubaraš, zakaj sa tola naredl, ti boja pa puvedal, de se je »prevoz« pudražu. De b pa biu prufit lohka tud mal manš, se pa nku-kr na zrajtaja.

Lde se zlo prtožujeja, kuku de glüh u Lublan nkokr nečja uben stvar cena tko znížat, de b bil res ta narbl pucen mest, kokr sa nam iz Kresije zagutaulal. Lde nkukur ne za-

nimate kaj iskati pri mizi, zapustite mizo!

»Odstranite noge s steeze!«
»Atletl naj se zberejo na severno-južni strani stadiona!«

Zvečer sem bil na košarski tekmi Zadar : Branik. Med mojim dopustom so se spremenila košarska pravila, ker sta se med seboj borila sodnika v stilu angleške politike ravnotežja med velesilami.

Na poti domov sem srečal mednarodnega sodnika Turka Čezmi Bašarja (slovenski prevod: Jenko), ki me je pozdravil z zdravo(!), jaz pa sem mu iz prilaznosti odvrnil: Salem alejkum!

Rekord na državnem atletskem prvenstvu?

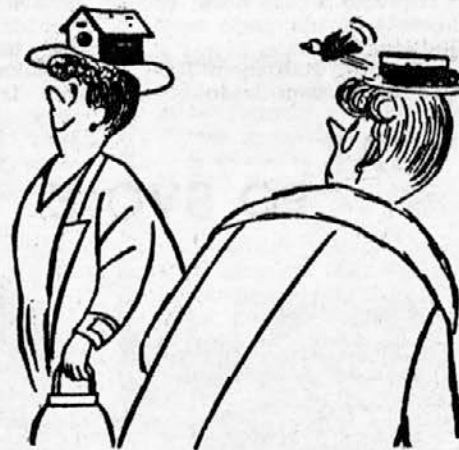

Ne, samo stealca v postelji internata učencev v gospodarstvu, kjer so atletl »trenirali« za prvenstvo!

spet en douh nč. Pol ta prutist artikl še mal pudražaja, pol pa pride končn tist napuvedan znížajne. Hkratt pa kašna druga cena za tulk našraufaja, tku de se tk prauja, ubdržl raunutežje. Tku sm brau, de boja občutn znížal cene alkoholn pjačam. Hmal pol sa usl birt vin pudražl za kuvača, mendé sam zato, k veja de nima več alkuhola. Zdepa na čakam, de ga boja pucenl saj za 1 dinar. Mislm pa, de bom du ta nouga mošta zaston čakku. Tud sm slišu, kuku sa se zbral usl fabrikant ud pira, pa na kulenh prusil, de b se cena piru znížala, k ga maja še ud ta lanske suše tolk na lager, de se bo prou gvišn skisu, de ga du cajta na spraula u fraker. Kirga sa prusil na vem, sam vem, de boja ta puletne vručine prej dušle, kt pa se bo pir pucenu.

Tolk ud našh problemu za dons, drugč pa kej več.

BREZ BESED

V ČETRTEK, 27. AVGUSTA 1953, BO OB 20. URI NA ODBOJKARSKEM IGRISČU V »LJUDSKEM VRTU« V MARIBORU ODBOJKARSKA TEKMA MED DAVIDOM (BRANIK) IN GOLIJATOM (REPRESENTANCA ZDA). FRAČA JE NAPETA. PRIDITE IN SPROŽITE JO!

ŠPORTNIK KLJUŠE